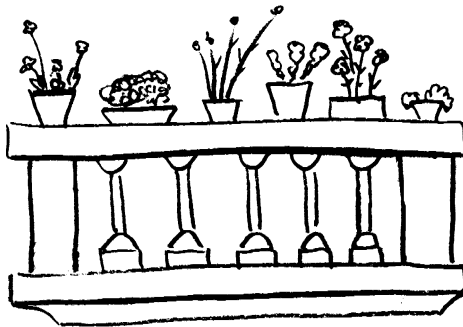

El balcó

L'Obrador Imaginari

El balcó

No t'afanyis, no t'inquietis.
Ets aquí només una estona, de visita.
Així que, atura't, i olora les flors.

Walter Hagen

© 2000 JMS.

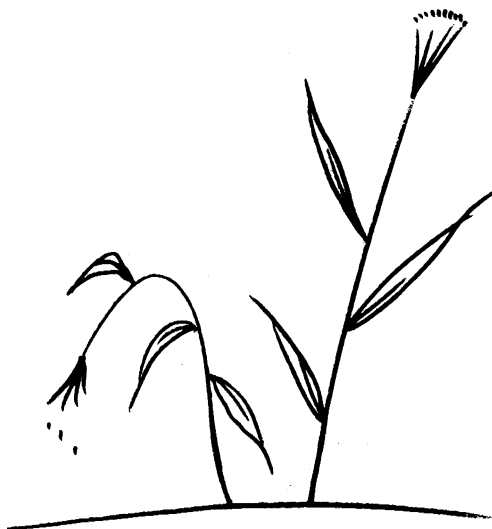
Reproducció autoritzada, fora dels casos que es vulgui fer amb qualsevol tipus de finalitat comercial o lucrativa.

Cultivar un jardí és com cultivar una amistat.

Com totes les coses vives, les amistats i les plantes s'han d'alimentar.

Cal tenir-ne cura.

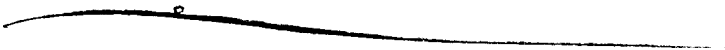
Si no s'alimenten, les coses vives es decandeixen.

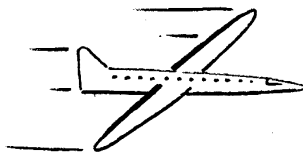
El secret és estar atent.
Quan estàs atent, t'adones
que cada planta té el seu
encant.

Algunes, molt evident.
D'altres, més amagat.
Més lleu, més discret.
Aquestes, te les has de
mirar bé.

Perquè, si vas amb
presses, és fàcil que no te
n'adonis.

De vegades dius:
--És que no floreix.
Però el que passa és que potser no t'hi
has acostat prou.
Potser ni t'has aturat al seu davant.
Així, és normal, que no vegis les seves
delicades i diminutes floretes.

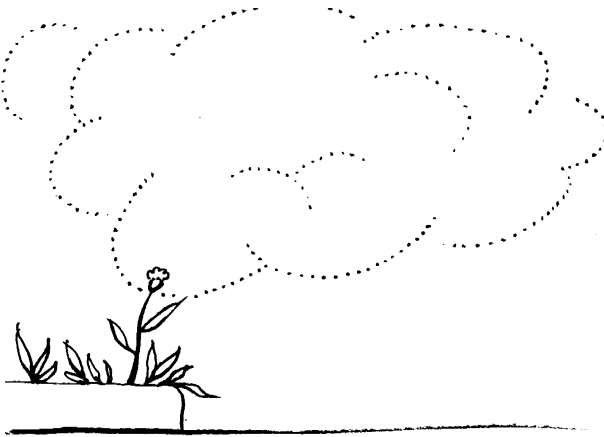
Grans i ufanoses hortènsies.
Petites i delicades flors de poliol blanc o
linària.

Boixacs, geranis, margarides, marduix,
clavellines, cintes, narcisos, sàlvia, tarongina...

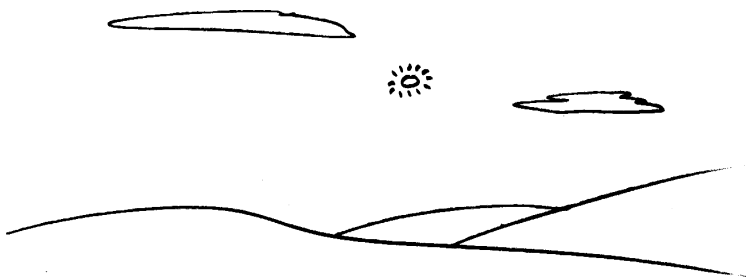
Les plantes són generoses.

Quan en tens cura, estan tan contentes que,
plenes d'alegria, t'alegren els ulls amb els
bonics colors de les seves flors.

I, amb les seves olors, t'amoroseixen els
dies.

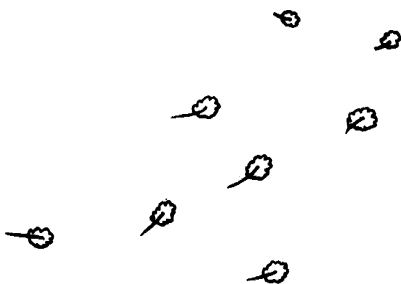
Per això és tan bonic l'ofici de jardiner.
Tan bonic com l'ofici de passejant.
Caminant sense presses pels corriols
vorejats de romaní i de ginesta.

Les flors dels boscos, les flors dels camps,
les flors dels erms...

Les flors dels aiguamolls i les dels
secarrals, les dels cims i les dels congostos...

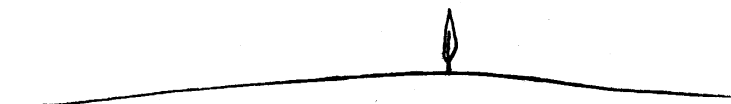
Florint encara que ningú les vegi, regalant
al vent els seus colors i les seves olors.

Però no tots tenim l'esperit de rodamons, i
encara que ens agradin els horitzons i les
flors bosqueroles, sovint, quan es fa de nit,
ens sentim sols i tenim fred.

I llavors enyorem l'espai petit i conegut del
nostre jardí.

La càlida proximitat de les flors
acostumades a confiar en nosaltres.

Són diferents, les plantes de bosc i les de jardí.

Les de jardí s'han anat habituant a les nostres atencions, cada vegada més.

Potser també sabrien viure soles, però, troben tan agradable la nostra companyia i la nostra sol·licitud...

És clar que també hi ha flors de plàstic.

Ja ho sabem, no necessiten res, només cal treure'ls la pols de tant en tant, i ni tan sols això és imprescindible.

Sempre plenes de flors... i, alhora, tan tristes.

Sempre exactament iguals a elles mateixes.

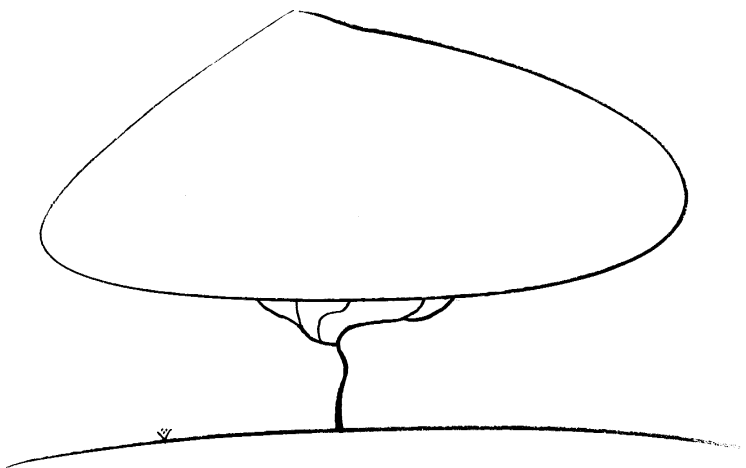
Una planta viva, però, és diferent.

I, entre d'altres coses, necessita espai per expandir-se.

Per exemple, si la jardinera és massa petita, les arrels no poden créixer, es van atapeint.

I la planta se'n ressenteix.

Com les amistats: més val que les arrels sàpiguen que es poden estendre que no que visquin amb l'angoixa que ja no poden créixer més.

I els bonsais?

Dius que t'agraden?

D'acord...

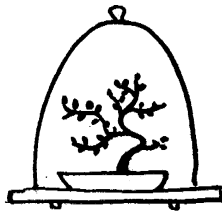
Però, a ells, els agrades tu quan fas tot el possible per evitar el seu creixement?

Sigues generós.

Quan facis de jardiner, no intentis que les plantes siguin com a tu et sembla que haurien de ser.

Deixa-les que et meravellin.

Gaudeix-les pel que són i no per la semblança amb els teus pensaments.

I no t'inquietis.

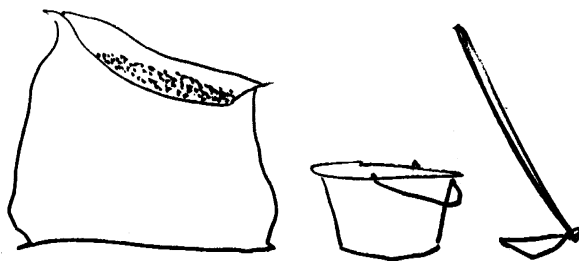
Mira, potser t'agradaria tenir el balcó ara ja ple de flors.

Però, si tens pressa, has d'anar a poc a poc.

Sembrar quan sigui el moment, no abans.

Regar quan calgui, just el que convingui.

Adobar només si és necessari, sense excedir-te.

Com més millor?
No t'equivoquis...
Les plantes i les amistats ho saben
bé: hi ha el punt just.

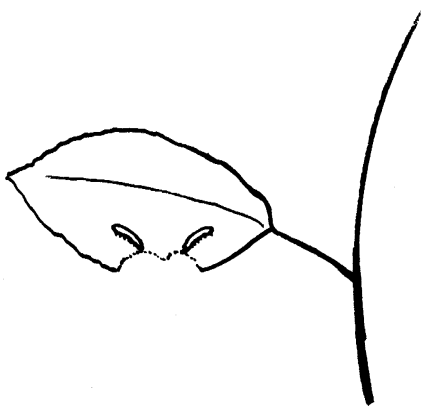

Si no saps trobar aquest punt és fàcil que les plantes s'emmalalteixin.

I és llavors quan, normalment, van venint, uns rera els altres, els pugons, les caparretes, els barrinadors, i totes aquestes visites que fan la vida difícil.

La vida de les plantes.

I la vida de les amistats.

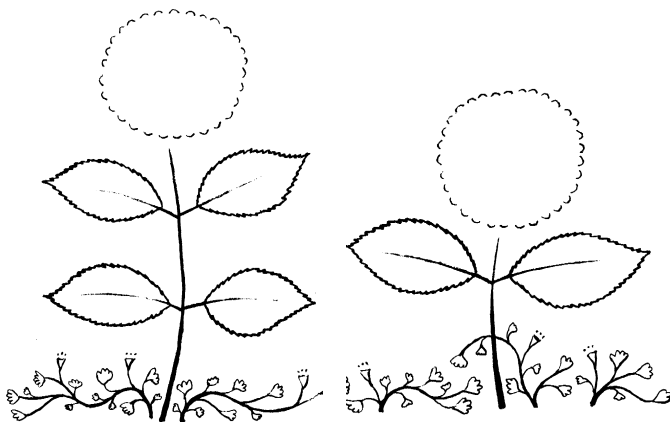

Fes la prova.
Sigues immoderat o descurat, i et
quedaràs sense flors.
I segurament també sense amics.

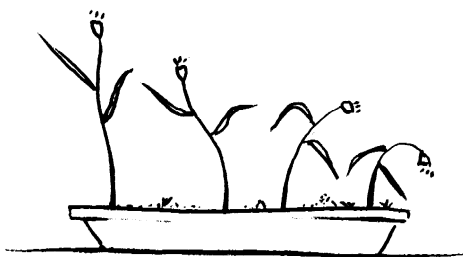
De tota manera, les plantes, si et vas preocupant que estiguin a gust, són poc propenses a les malalties.

I en aquests casos, encara que puntualment potser agafin algun cop pugons o d'altres malures, normalment són coses lleus i passatgeres que desapareixen pràcticament soles.

De vegades, però, tot i haver esporgat totes les branques seques, haver regat quan ha convingut i haver estat constantment atent, passa alguna cosa que no pots evitar de cap manera.

Si algun dia, sense demanar permís, la calamarsa es passeja pel teu balcó i et fa malbé totes les flors...

Si la calamarsa et fa malbé totes les flors, no
amaguis la tristesa.

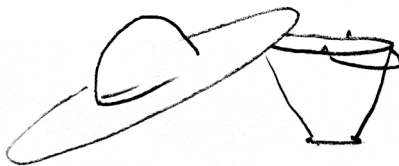
Però tampoc deixis que s'ensenyoreixi de
tu.

Agafa't el temps que et calgui.

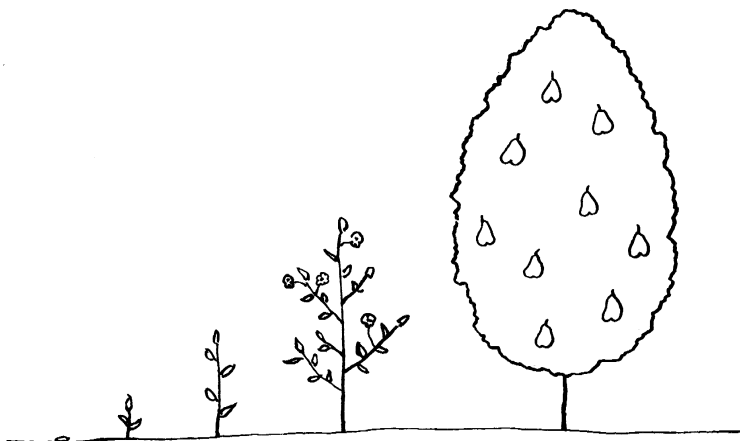
Però, després, de mica en mica, comença
a refer les jardineres.

Torna a sembrar les llavors.

Sense presses, sense impaciència.

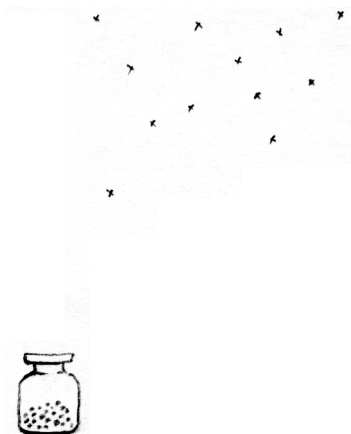
I no t'obsessionis amb les flors.
Deixa que t'ullprengui tot.
La flor, el fruit, la llavor, el plançó, el
creixement, la poncella...
La constant transformació.
La vida.

Quan sembris les llavors i les vegis
germinar, quan els brots tendres comencin a
créixer, quan es comenci a inflar la primera
poncella...

Submergeix-t'hi, gaudeix-ho.

Tant si és el primer cop que fas de jardiner
com si ja n'has fet alguna altra vegada.

Segurament, a més, t'agradaria que les plantes i les flors del teu balcó fossin ben boniques.

Oi que sí?

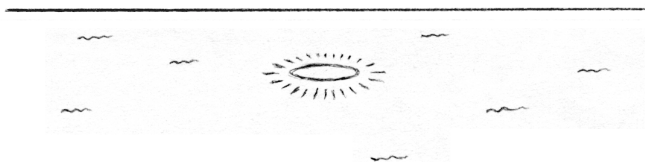
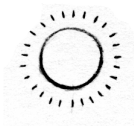
Doncs no t'oblidis del més important.

Del secret que fa que un aprenent de jardiner es converteixi en un gran jardiner:

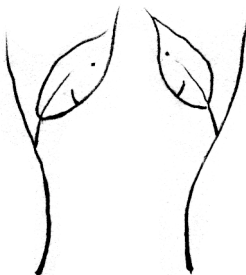
La bellesa de les plantes i les flors l'inventen els teus ulls.

La crees dins teu cada cop que les mires amb afecte.

Com més gran és el teu afecte, més gran és la seva bellesa.

Si mires sempre amb afecte, viuràs en un
jardí permanentment florit.
No enyoraràs els dies passats.
No esperaràs que arribi la setmana vinent.
Estaràs a gust amb tu mateix.
Serenament.
Assegut al teu balcó...
O passejant pels camins i pels prats florits.

Bibliografia:

Arrepenjat a la barana del balcó del carrer Muntaner, mirant la gent que s'espera a la parada de l'autobús, i la que va amunt i avall, i la que s'atura al quiosc a comprar el diari. I els cotxes que passen, i els taxis, i les motos, i els autobusos, i el camió de les escombraries, i els borratxos de matinada; el brogit i el moviment constants...

Assegut a algun rocallís de Salomó, envoltat de solitud, entre vinyes, garrofers, argelagues, llentiscle i silenci.

Esperant el tren a l'estació; anant d'aquí cap allà.